

Rechtskundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

Prof. Mr. M. DE HOON.

RECHTSPRAAK.

Hof van Beroep te Gent. — 17 Mei 1932. — *Beroep van het Openbaar Ministerie tegen het bevel der Raadslamer.*

Boetstraffelijke Rechtbank Dendermonde. — 9 Mei 1932. *Exploit van dagvaarding. — Materiele missing. — Geldigheid.*

Boetstraffelijke Rechtbank Mechelen. — 5 Februari 1932. — *Verantwoordelijkheid. — Ongeval. — Solidariteit. — Splitting.*

Mr. Marcel LIARD. — Rechterlijk toezicht over ongrondwettelijke wetten.

WETGEVING. — Het wetsontwerp op het gebruik der talen in Rechtszaken.

BIBLIOGRAPHIE.

UIT DE PERS. — De vereenvoudiging van het Gerecht.

RECHTERLIJK LEVEN.

BALIELEVEN.

Prof. Mr H. De Hoon

Hij was, met zijn hooge, krachtige gestalte, heel even voorover gebogen onder den last der jaren, zijn mooien kop, waar een rustige zekerheid als 't ware in de gelaatstrekken gebeiteld stond, en den wijsdschen, witten baard, een indrukwekkende verschijning, een man, die natuurlijk ontzag inboezemde.

Zijne loopbaan als magistraat en als hoogleraar, wat hij geweest is als Vlaming, getuigen tevens voor zijn uitstekende gaven van geest en hart.

Al leefde M. De Hoon buiten den politieken Vlaamschen strijd, en al werd zijn naam niet vermeld op de luidruchtige propaganda-vergaderingen, wat den magistraat zoowel als de fijnzinnigen rechtsgeleerde onwelgevallig zou zijn geweest, toch kunnen we getuigen dat hij den strijd van zijn volk steeds met hart en ziel heeft medegemaakt.

Hij was en toonde zich Vlaming, in een tijd en een midden, waar zulks niet van ongemakken vrij bleef. En al bereikte hij ten slotte toch de eervolle stelling van Eerste Advocaat-Generaal bij het voornaamste beroepshof in dit land, wij wisten, en het werd thans, ter gelegenheid van de gebruikelijke rouwhulde voor het Hof te Brussel, ondubbelzinnig erkend, dat zijn vlaamschgezind optreden den talentvollen man den pas had afgeesneden naar nog hooger ambt.

M. De Hoon behoorde tot diegenen die, rustig, en zonder rumoer of beslag, uitkwamen voor wat ze voor recht en waar aanzagen.

De rijpe ervaring in een lange loopbaan opgedaan, had niet vermocht, hem te doen begrijpen hoe men hem zijn optreden voor de Vlaamsche cultuurrechten, zoo gematigd en hoffelijk, kon ten kwade duiden. Aan vrienden deelde hij, in de laatste jaren van zijn actieve loopbaan, meer dan eens zijne ontstemming mede over de onbillijkheid van het vooroordeel dat hem in zijn loopbaan had geschaad, en het was zichtbaar dat het hem griefde.

Maar het wekte bij den serenetenwetschapsman niet het felle, scherpe verzet van den man van de daad, doch alleen ontgoochelde meewarigheid over zooveel onbegrip.

Slechts wanneer het recht van anderen miskend werd, kende hij geen zwakheid of toegeven.

Ondergeteekende zal steeds een dankbare kerinnering bewaren aan het optreden van Advocaat-Generaal H. De Hoon,

ter gelegenheid van zijne eed-aflegging als advocaat.

Het was namelijk de eerste maal dat, kort na den wapenstilstand zulks in 't Nederlandsch geschiedde, en het Hof toonde zich over deze vermetelheid bijzonder geërgerd. Onder voorwendsel dat sommige leden van de Kamer geen Nederlandsch kenden, stelde de Voorzitter mij voor den keus ofwel den eed in 't Fransch te doen, ofwel naar een latere terechtzitting verzonden te worden.

Toen kwam M. De Hoon, die aan de eerste Kamer was gehecht, er tusschen, en eischte dat, terstond, mijne eed-aflegging in 't Nederlandsch zou plaats hebben.

Het gaf, in de raadkamer, aanleiding tot heftige woordenwisseling tusschen Eersten Voorzitter en Advocaat-Generaal, en 't werd laat voor de zitting kon aangevangen...

Maar M. De Hoon had niet toegegeven, en er klonk een gedempte strijd lust in zijn stem, wanneer hij in sierlijk Nederlandsch « vorderde dat het het Hof zou behagen, over te gaan tot het afnemen van den eed van... »

Wanneer ik, in de laatste tijden, als secretaris van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden, hem bezocht, vroeg hij vaak met belangstelling naar het aantal aankomelingen die den eed in 't Nederlandsch aflegden en vernam de toeneming ervan met onverholten genoegen.

M. De Hoon was, benevens magistraat, een zeer gewaardeerd lid van het hoogleraren korps aan de Vrije Universiteit te Brussel, en een rechtsgeleerde die in menigvuldige geschriften blij gaf van zijn schranderen rechtszin, en veelzijdige belangstelling en ontwikkeling.

Ook, in dezen werkkring, ondanks de verdiende waardeering die hem te beurt viel, zal hij zich zelden aangemoedigd hebben gevoeld door de minachtende onverschilligheid waarmede zijn leergang in de strafrechtspleging werd bejegend door vele studenten die hem meestal met tegenzin, en enkel omwille der wettelijke verplichting, bijwoonden.

Het lag in zijn aard, onverstoord zijn weg te gaan, en als lid van de centrale jury, liet hij menig lichtzinnig recipiendaris voelen, dat althans hij, Prof. De Hoon, het ernstig voor had met de aan toekomstige magistraten wettelijk opgelegde kennis van het Nederlandsch.

Hij zelf liet geen middel ongebruikt, om deze kennis te verspreiden, en een gelou-

terde, keurige vaktaal onder de beoefenaars van het recht in Vlaanderen ingang te doen vinden.

Zijn werken over Strafrecht, bijdragen in talrijke tijdschriften, zijn aan te bevelen, niet alleen wegens de grondige en vaak oorspronkelijke behandeling der stof, maar ook om een taal en schrijffrant, verzorgd als bij geen enkel tijdgenoot.

Het voorzitterschap van de Commissie tot vertaling der Wetboeken, werd hem dan ook vanzelfsprekend opgedragen. Zijn medeleden getuigen eenparig van zijn groote toewijding, zijn onverpoosden werklust.

M. De Hoon nam, althans in deze aan gelegenheid, een klare, bijne extreme stelling in: « de Nederlandsche rechtstaal bestaat in Holland, placht hij te zeggen, niet noodig veel te zoeken, er valt maar over ten nemen wat ze daar hebben. » En het was met tegenzin dat hij toegeven moest dat een zelfde rechtsterm in Noord en Zuid wel eens zeer uiteenlopende begrippen of instellingen dekte...

En dit is nog een trek van M. De Hoon's figuur, waar even mag op gewezen.

Alhoewel afkomstig uit West-Vlaanderen, was hij, in tegenstelling tot de meesten zijner streekgenooten, volkomen vrij van elk particularisme; zijn belangstelling als Vlaming ging, in zake taal en cultuur, rechtstreeks naar het ruimste, het meest algemeene, het Nederlandsche.

De Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden had, vóór twee jaren, met eenparige stemmen, M. De Hoon het voorzitterschap opgedragen, ter opvolging van Staatsminister Pouillet.

Zijn verleden als magistraat en rechtsgeleerde, zijn jarenlange deelneming aan de Rechtskundige Congressen, zijn uitnemende persoonlijkheid wezen hem daarvoor aan.

Hij zal zijn drie jaren voorzitterschap niet hebben mogen uitdoen. En de triomf, op het arbeidsveld waar hij zoo lange on dankbare werkjaren op doorgebracht heeft, van de gedachten waarvoor hij heeft gestreden, mocht hij niet beleven.

Maar wel is hij heengegaan, met de zekerheid dat nog slechts weinige maanden ons scheiden van een totale ommekeer in dit opzicht, en van de totstandkoming van dien Vlaamschen juristenstand, waarvan hij een voortreffelijk wegbereider is geweest, en een voorbeeld.

H. BORGINON.

ROUWHULDE VOOR HET HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

Op Dinsdag 7 dezer had voor de eerste kamer van het Beroepshof te Brussel de rouwhulde plaats aan de nagedachtenis van wijlen M. De Hoon, eerste Eere-Advocaat-Generaal. Wij hebben het genoegen hierna den tekst te kunnen mededeelen van de verschillende redevoeringen die te dezer gelegenheid uitgesproken werden en waarvan het bijzonder belangrijk karakter niemand zal ontgaan.

627

628

REDE VAN DEN HEER EERSTEN VOORZITTER BARON JOLY

Mijne Heeren,

Het is nogmaals naar aanleiding van het overlijden van een eere-lid van het Hof dat wij hier vergaderd zijn. Reeds sedert 10 jaar was de heer De Hoon op rust gegaan en toch komt zijn dood ons verrassen als een gebeurtenis die men niet had kunnen voorzien. Inderdaad, wanneer zijn groote witte baard hem van verre het uitzicht gaf van een grijsaard, was toch zijn gestalte zoo hoog en recht gebleven, zijn figuur zoo flink, zijn aangezicht zoo vol, zoo rozig en zonder rimpels, dat hij nog steeds scheen te beschikken over de sterke krachten zijner jonge jaren.

Hij heeft heel zijn loopbaan doorgebracht op het Parket, aan de Rechtbank te Brussel en aan het Hof. De legende als zou het Openbaar Ministerie, aangetast door beroepsvervorming, steeds schuldingen voor zich zien, bleek stellig voor wat De Hoon betreft, onwaar te zijn. Zijn kenmerk was integendeel goedheid, een toegeeflijke, dienstvaardige en vaderlijke goedheid, die steeds trachtte te verschoonen en te verontschuldigen en die zich onmogelijk streng kon toonen.

Van af het begin zijner loopbaan had hij gelegenheid hiervan blijk te geven, dank zij zijn uitstekende kennis der Vlaamsche taal, door zijn hulpvaardig optreden ten voordeele van betichten wien het gebeurde te verschijnen voor rechters die hen niet altijd verstonden. Hij ging toen door voor de meest Vlaamsche magistraat der Rechtbank van Brussel en te dien tijde werd deze hoedanigheid niet steeds met lof vermeld. Maar hij was geboren te Bassevelde, in Oost-Vlaanderen, en hij verbleef 's Zomers te Ghistel in West-Vlaanderen, hij was werkelijk een kind van moeder Vlaanderen en hij verloochende zijn oorsprong niet. Het Vlaamsch was niet voor hem een volksspraak die slechts diende tot ondergeschikte doeleinden, het was de ziel zelf van het Vlaamsche volk, waardoor het bewijs diende geleverd van zijn cultuur in alle graden der menselijke kennis. Zoo werd hij spoedig benoemd tot hoogleraar aan de Universiteit te Brussel om er in 't Vlaamsch de lessen te geven in strafrecht en strafrechtspleging. Hij hield zich trouwens niet uitsluitend bezig met strafrecht. Geen enkel tak van het Recht mocht aan de Vlaamsche bevolking onder een vreemden vorm voorgesteld worden. Ook vinden wij hem sedert 1898 bij de stichters van den Bond der Vlaamsche rechtsgeleerden waarvan hij later voorzitter werd en die in 1922 feestelijk zijn 25 jarig bestaan vierde. Reeds vroeger was ook het Rechtskundig Tijdschrift voor Vlaamsch-België gesticht geworden en zijn eerste nummer van Maart 1897 bevatte een artikel van De Hoon, die voortging er regelmatig aan mee te werken. Hoevele jonge magistraten en jonge advokaten hebben niet voor dezen strengen maar steeds zoo welwillenden rechter

getuigenis moeten afleggen van eene voldoende kennis der Vlaamsche taal. Want hij maakte deel uit van de examen-jurys en van verschillende commissies zooals deze voor het opstellen der wetten betreffende de Vlaamsche procedure en voor de vertaling der wetteksten uitgevaardigd vóór 18 April 1898, datum der wet, die de twee landstalen op gelijken voet stelde. De ouderdom had zijn edelmoedigen ijver niet verminderd en tot het einde streed hij den goeden strijd voor den triomf zijner moedertaal.

Hij heeft in zijn laatste dagen een groot geluk gekend, want hij heeft de zegepraal gezien van deze zaak die in zijn leven, in zijn gedachten en in zijn hart zulke aanzienlijke plaats innam. Hoevelen van ons zouden er zich kunnen op beroemen dergelijk geluk gekend te hebben.

Voor hem zou de bijzondere levenskracht van zijn klein vaderland aan het groote België een meer bedrijvig intellectueel leven schenken, vruchtbaarder in zijn verscheidenheid en minder afhankelijk van andere culturen. Hij heeft aldus gearbeid aan het welzijn van zijn land en de taak vervuld van een goed burger.

Dat zijn nagedachtenis erom geloofd weze.

REDE VAN DEN HEER PROKUREUR GENERAAL L. CORNIL

Mijne Heeren,

Na het overlijden van den heer eere-Voorzitter Diercxsens, ouderdomsdeken van de gezeten magistratuur, de heer eere eerste Advokaat Generaal Hendrik De Hoon, ouderdomsdeken van het Parket. Wij worden pijnlijk beproefd op het einde van dit rechterlijk jaar.

Hendrik De Hoon is in vrede ontslapen den eerste dezer maand. Hij ging 82 jaar oud worden. Wie zou bij hem dezen ouderdom verondersteld hebben, wanneer men zijn voortdurende belangstelling zag voor al wat het recht betrof en zijn onverzwakte activiteit op het gebied der liefdadigheidswerken. Enkele dagen vóór zijn dood deed hij nog een van deze wandelingen, die hij zich oplegde van uit hygienisch oogpunt, maar die hij zich vooral ten nutte maakte voor vruchtbare meditatie over rechtskundige en sociale vraagstukken.

Sedert mijn kinderjaren ontmoette ik dezen wandelaar met den statigen gang. Het schijnt mij of ik hem gisteren nog terugzag ongeveer zooals hij was vóór 40 jaar. Stellig was zijn blonden baard vergrijsd, stellig had zijn mooi hoofd zich eenigszins gebogen, maar zijn grootsche houding en zijn edel uiterlijk had hij ongeschonden bewaard.

De onverbiddelijke wet van 1867 ver-rast velen onder ons in volle rijpheid om hun gedwongen rust op te leggen. Hendrik De Hoon heeft ons getoond dat een eere-magistraat, na tot de ouderdomsgrens te zijn gekomen, kan voortgaan zijn leven te wijden aan het algemeen welzijn. Na deze heerlijke ouderdomsjaren is hij heengegaan zonder lijden en zonder eenig lichamelijk of geestelijk verval.

Is dit niet het geluk dat de wijze dient te betrachten?

Zijn uitstekende universitaire studies werden bekroond met het diploma van dokter in de rechten op 6 Augustus 1873 en twee jaar later met dit van dokter in politieke en administratieve wetenschappen. Hij was eerst werkzaam aan de Balie te Gent. In Januari 1880 vinden wij hem als afdelingsoverste aan het provinciaal bestuur van West-Vlaanderen; hij was er de onmiddellijke medewerker van den Gouverneur Heyvaert, gewezen Prokureur des Konings te Brussel en toekomstige gouverneur van Brabant, waarvan hij, door zijn huwelijk, de neef zou worden. Op 1 Februari 1882 wordt hij benoemd tot Substituut van den Heer Prokureur des Konings te Brussel en sindsdien heeft hij de Parketten der hoofdstad niet meer verlaten. Op 1 Oktober 1900 ging hij over

naar het Parket-generaal in hoedanigheid van Substituut en op 2 Oktober 1903 werd hij bevorderd tot Advokaat-generaal. Met de wapenstilstand werd hij eerste Advokaat-generaal.

In al deze ambten welke hij achtereenvolgens bekleed heeft, wist hij zich te onderscheiden door zijn voortdurende plichtsbetrachting en hij deinsde voor geen enkele moeite terug om zich naar behooren te kwijten van zijn taak waarvan hij de grootheid ten volle beseftte. Zijn rekvisitoriums, zijn adviezen veropenbaren allen de rechtschapenheid van zijn gemoed, zijn bezorgdheid om de grondbeginselen van het recht, steunpilaren der sociale orde, ongeschonden te handhaven.

Doch, zijn ziel van jurist was niet droog en koud; hij begreep de menselijke ellende en de menselijke zwakheid. Hij voelde dat er ongelukkigen zijn die de maatschappij niet hoeft te straffen doch die ze integendeel moet helpen en opvoeden en om ze terug op den goeden weg te brengen. Het was dan ook aan hem dat de Heer Prokureur generaal Deprelle de la Nieppe, na de wet van 15 Mei 1912, opdracht gaf in zijn rechtsgebied toezicht te houden over de toepassing der wettelijke bepalingen tot bescherming der jeugd.

Dit vraagstuk van de ongelukkige jeugd hield hem hartstochtelijk bezig en tot op zijn laatste dagen bezorgde hij zijn hulp aan de maatschappij tot bescherming der kinderen-martelaren; tot op zijn laatste dagen had hij een onwrikbaar geloof in de liefdadigheid en de goedheid.

Het was het gevoel der liefdadigheid, der goedheid en der rechtvaardigheid, dat hem bezielde in zijn strijd voor de zegepraal der Vlaamsche eischen, strijd welke hij voerde met de bescheidenheid die past aan den magistraat, maar met de hardnekkigheid die het voorrecht is van zijn ras.

Geboren te Bassevelde, in de vlakte van Vlaanderen, verspersoonlijkte hij zoowel op fysisch als op moreel gebied de type van den echten Vlaming, groot, blond, hardnekkig. Het deed hem pijn vast te stellen dat er bijna uitsluitend in de Fransche taal recht werd gesproken en dat de Vlaamsche bevolking dezen toestand moest dulden, meestal zonder het Recht te begrijpen, zonder de werking van deze edele en noodzakelijke sociale kracht te beseffen.

Als vurig vaderlander begreep hij dat België slechts werkelijk groot zou zijn wanneer alle burgers er gelijke rechten zouden genieten en hij spande zich in om de Vlamingen in het Vlaamsch te doen vonnissen. Vandaag staat men er verstomd over dat dergelijk beginsel strijd heeft moeten kosten.

Wanneer de wet op het hooger onderwijs van 1890-91 aan de Universiteiten, leergangen had ingericht in het strafrecht en de strafrechtspleging, welke dienden gevolgd te worden door de kandidaten voor rechterlijke ambten te Brussel en in het Vlaamsch gedeelte van het land, was het aan hem dat de Universiteit te Brussel den nieuwen leerstoel toevertrouwde. Het is daar dat ik hem gekend heb terwijl ik trachtte de kennis te verwerven die mij moest toelaten hem op te volgen in de Parketten. Welk merkwaardig hoogleeraar! Met welken ijver, met welke overtuiging wist hij ons in te wijden in het strafrecht, de strafrechtspleging en de rechterlijke terminologie. Zijn cursus van strafrecht namelijk, waarin hij heel de vrucht van zijn ondervinding had neergelegd, heeft mij de oogen geopend voor talrijke vraagstukken welke velen ingewikkeld achtten, maar welke zijn klare gezonde zin zonder eenige moeite oploste. Zijn twee Vlaamsche leerboeken van strafrecht en strafrechtspleging vormen een bijdrage tot het Belgische strafrecht die den schrijver zal overleven.

Ik had er aan gedacht zijn lofrede uit te spreken in het Vlaamsch; ik heb echter

spoedig aan dit voornemen verzaakt, eerst omdat ik vreesde dat de leerling den meester geen eer zou aandoen en dan vooral omdat ik begrepen heb dat zijn diepe en oprechte nederigheid er onder zou geleden hebben dat, naar aanleiding van zijn verscheiden, met de tradities zou worden gebroken en dat deze plichtigheid, waarin wij zijn verdiensten herdenken, aanleiding zou hebben kunnen zijn tot eenige betwisting.

Want, al was hij Vlaming in merg en been, al wenschte hij vurig de rechtvaardige Vlaamsche eischen te doen zegepraalen, hij was vooral Belg, vijand van broedertwisten en Magistraat, erom bekommerd zijn persoonlijkheid nooit te mengen in politieke oneenigheden.

In 1897 verscheen het Rechtskundig Tijdschrift voor België. De Hoon was tussen de stichters en maakte van den beginne af deel uit van den opstelraad. In 1930, op 80 jarigen leeftijd, deed hij er nog een artikel in verschijnen getiteld « De Publiekrechtelijke geschillen ».

De Congressen van den Bond der Vlaamsche rechtsgeleerden, waarvan hij de Voorzitter gebleven was, luisterden met belangstelling naar zijn geleerde verslagen.

Hij werkte mede aan het jong en ijverig « Rechtskundig Weekblad ».

Tot op zijn laatste dagen heeft hij met alle kracht gezwoegd voor de verwezenlijking der groote gedachte van zijn leven; hij nam een belangrijk deel aan de werken van de commissie gelast met de Vlaamsche vertaling der wetboeken en wetten, waarvan hij de Voorzitter was; hij heeft in 1926 een afdruk doen verschijnen van den Vlaamschen tekst van het strafwetboek, dat wij allen op onze schrijftafel hebben; hij zetelde in de jury voor het examen over de Vlaamsche taal voor aspirant-magistraten.

En de tijd welke hij niet besteedde aan kinderen-martelaren of aan het Vlaamsche vraagstuk in het gerecht, werd door hem gewijd aan historische werken. Ik zal slechts noemen zijn studie over de overstroming van het Veurne-Ambacht in 1914, dat verscheen in de « Revue de l'Université de Bruxelles » in 1923-24.

Welke schoone en waardige loopbaan! Welke heerlijke en nuttige ouderdomsjaren! Hij is ontslapen op den avond van een langen en welgevulden dag; zijn heengaan wordt door ieder betreurd.

REDE VAN DEN HEER STOKHOUDER Mr SOUDAN

Mijne Heeren,

De eene rouw na den andere komt ons in dit rechterlijk jaar bedroeven. Het Hof van beroep, het Hof van verbreking, het Militaire Hof, de Balie, hebben achtereenvolgens gevoelige verliezen geleden.

Nu zijn wij hier wederom vergaderd om de nagedachtenis te huldigen van een der onzen, die een personaliteit van betekenis geweest is in het leven van ons land.

De heer Eerste Advokaat Generaal De Hoon was achtereenvolgens ambtenaar, magistraat, hoogleeraar. Hij vervulde deze verschillende bedieningen met een zeldzame voornaamheid en een zeer groot gezag, en de Balie evenals het Hof bewaart eerbiedig het aandenken van dezen mensch met zijn zacht gemoed en zijn innemende hoffelijkheid.

Maar vandaag, vandaag vooral, zou ik voor wat mij betreft de aandacht wenschen te vestigen op den belangrijken rol welke hij vervuld heeft in ons publiek leven, waar zijn persoonlijkheid afgetekend staat in een bijzonder licht. Welk ook onze meeningen mogen zijn, wij vooral, Mijne Heeren, die door de uitoefening van ons beroep zoozeer de verdraagzaamheid huldigen, wij eerbiedigen diegenen onder ons die overtuigd zijn dat het niet slechts hier is dat de strijd voor het Recht geleverd wordt, maar dat integendeel de mensch overal moet arbeiden om

het Recht te verwezenlijken en dat hij ook overal moet optreden waar hij het Recht bedreigd acht.

De heer De Hoon was deze meening toegedaan en gedurende een groot gedeelte van zijn loopbaan streefde hij eenvoudig en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen.

Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om wille van het gezag dat uitging en zonder ophef een werk na van rechtvaardigheid waarvan thans alle Belgen den zin en het belang begrijpen. Ten tijde mijner jeugd scheen Mr. De Hoon aangetast door een zachte manie die volkomen onschadelijk bleek en die men eerbiedigde om w

de gevoelens van deelneming en bij de woorden van lof die uitgedrukt zijn geworden naar aanleiding van het overlijden van den Heer Eere-Eerste-Advocaat-Generaal De Hoon.

Ik ben, lange jaren geleden, gehecht geweest aan zijn dienst op het Parket ten tijde van den Heer Procureur van Schoor, en gedurende langen tijd heb ik hem gekend; de nederigste van zijne helpers kon steeds rekenen op zijne gulle aanmoediging, op zijne uiterste welwillendheid, en hij beurde iedereen op door de zachte be-

koring van zijn vredig gemoed en door zijne toegewijde minzaamheid.

Wij zullen steeds met liefde terugdenken aan zijne indrukwekkende gestalte, aan zijne edele gelaatstreken, aan zijne morele waarde, aan zijn aangename omgang zoo vol hoffelijkheid en aan de waardigheid waarmede hij zijn hoog ambt uitoefende.

De pleitbezorgers bij het Hof buigen zich eerbiedig voor de nagedachtenis van hem waarvan zij het heengaan betreuren.

Zij zullen aan hem eene eerbiedige herinnering bewaren.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE GENT

KAMER VAN INBESCHULDIGINGSTELLING
17 MEI 1932

Voorzitter: M. de Cocquéau des Mottes
Raadsheeren: M.M. Verhulst en Langerock
Advocaat-Generaal: M. de Smedt
Pl.: Mrs Rubbens en Dauwe

BEROEP VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN HET BEVEL DER RAADSKAMER. — ONTVANKELIJKHEID. — BETEEKENING VAN VERZET AAN BETICHTE NIET VEREISCHT.

Het Openbaar Ministerie heeft het recht ingevolge art. 135 van het wetboek van strafrechtspiegeling, verzet aan te tekenen tegen de bevelen der Raadskamer die de openbare rechtsvordering in gevaar stellen.

Dit verzet vormt eigenlijk een beroep en is onderhevig aan de pleegvormen voorzien in art. 203 van het wetboek van strafrechtspiegeling.

Het is niet vereischt dat dit verzet door het Openbaar Ministerie aan betichte betekend worde.

Op. Min. t/ De W... en Crtn

Het Hof van Beroep te Gent, Kamer van Beschuldiging.

Op het verslag van den Heer Robert de Smet, Advokaat Generaal gedaan in zaak van:

De W... G... en ctn.

Gezien de stukken van het rechtsgeding waarvan lezing is gegeven door den griffier in bijwezen van bovengenoemden magistraat, benevens dezes geschreven en ondertekend aanzoek, luidende als volgt:

De Procureur Generaal bij het Hof van Beroep te Gent;

Gezien de stukken der strafrechtspiegeling in zake van: De W..., G... en Ctn;

Verdacht: De drie eerste: A) als daders of mededaders om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of om de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, ten nadeele van de N. V. Franck Savonis en Cie, eene som van ongeveer 763.522,15 frank, die hun op voorwaarde van dezelve terug te geven of er een bepaald gebruik van te maken was overhandigd geworden, bedriegelijk te hebben verduisterd minstens; de 1e, 2e, 3e en 4e; B) die verduisterde of met behulp van eene misdaad of wanbedrijf verkregen som geld, geheel of ten deele te hebben geheeld, te Wetteren, Gent of Vlierzele in Oogst 1931 en in alle geval sedert min dan drie jaar;

Gezien het bevel der Raadskamer der Rechtbank van eersten aanleg, zetelende te Dendermonde, in dato 7 April 1932;

Gezien het beroep ingeslagen door het Openbaar Ministerie in dato 8 April 1932; Aangezien het ten onrechte is dat de Raadskamer geacht heeft dat de verdachten gehandeld hebben zonder misdadig inzicht;

Aangezien de betichtiging genoegzaam is gegrond en de feiten A) en B) van aard zijn om met boetstraffen te worden gestraft ingevolge art. 66-491-505 van het strafwetboek;

Aan zoekt het Hof, Kamer van Beschuldiging, bij eenparigheid van stemmen de vier verdachten voor de Boetstraffelijke Rechtbank van het arrondissement Dendermonde te verzenden;

Gedaan op het Parket Generaal te Gent, den 28 April 1932.

Voor den Procureur Generaal,
(geteekend) Robert de Smet.

Gehoord de vier betichten alhier bijgestaan de eerste, tweede en vierde door Mter Florent Dauwe, advocaat te Gent; de derde door Mter Rubbens, advocaat der

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK DENDERMONDE

2e KAMER — 9 MEI 1932

Voorzitter: M. Mathys
Rechters: M.M. Goffinet en Broeckaert
Pl.: Mr Saverys

EXPLOOT VAN DAGVAARDING. — MATERIELE MISSING. — GELDIGHED.

1° Wanneer in een inleidend exploit eene materiele missing voorkomt, dient de nietigheid van het exploit niet uitgesproken te worden wanneer het slechts eene stoffelijke vergetelheid geldt waardoor de rechten der verdediging in geen deele gekrenkt worden.

2° Een der betichten kan geen voordeel halen uit eene nietigheid welke slechts persoonlijk door een ander betichte zou kunnen ingeroepen worden.

3° De vermelding van eene handelsmaatschappij in een exploit onder een verkeerd naam heeft de nietigheid van het exploit voor gevolg, daar niemand geldig kan optreden voor eene niet werkelijk bestaande maatschappij.

Op. Min. t/ B... en Maatschappij G. D. M.

Gezien de inleidende exploit dd. 18 Maart 1932 en dd. 1 April 1932 waarbij Buyle Nestor en de Sté Commerciale en nom collectif « Garage du Marais » gedagvaard werden om te verschijnen op 25 April 1932 om 9 uur voor de Rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde, correctionnele Kamer:

De eerste: beticht van: 1° bij gebrek aan vooruitzicht of voorzorg onvrijwillige verwondingen te hebben veroorzaakt aan Van Puyvelde Leon;

2° bestuurder zijnde van een autorijtuig verzuimd te hebben bij het kruisen van een ander autorijtuig zijn baaklichten te verdooven en alzoo eene aanrijding veroorzaakt te hebben.

Te Dendermonde, den 23 Maart 1931.

De tweede: gedaagd als burgerlijk verantwoordelijk voor de boete en onkosten ingevolge art. 6 der wet van 1 Oogst 1899 op het verkeer.

Overwegende dat men « in limine litis » de nietigheid van beide exploiten inroep om de hierna vermelde redenen:

A. — Het exploit gericht tegen verdachte Buyle zou nietig zijn omdat volgens kopij aan betichte afgeleverd dagvaarding werd gegeven ten aanzoeke van den Heer Procureur des Koning te Gent; dan nog omdat zelfde kopij het volledig adres van den persoon gedaagd als burgerlijk verantwoordelijk niet opgeeft en tevens het bedrag der kosten aan den voet van 't exploit niet vermeldt.

B. — Het exploit gericht tegen gedaagde « de Sté Commerciale en nom collectif « Garage du Marais » zou ongeldig zijn omdat die benaming onjuist is en dergelijke maatschappij niet bestaat ».

A. — Betreffende de nietigheid van 't exploit betekend aan Buyle:

Overwegend dat de kopij ongetwijfeld als origineel geldt voor den betichte;

Overwegende dat uit dat afschrift ontegensprekelijk blijkt dat verdachte gedaagd werd voor de Rechtbank van Dendermonde ingevolge eene vordering uitgaande van den Heer Procureur des Konings te Dendermonde en gedaan op het Parket te Dendermonde den 10 Maart 1932;

Overwegende dat indien in den gedruken tekst der kopij afgeleverd aan betichte de woorden « Wij Prokureur des Konings bij de Rechtbank van eersten aanleg te Gent » voorkomen het toch — zelfs voor oningewijde personen — onmiddellijk opvalt dat ten gevolge van eene loutere onachtzaamheid vanwege den deurwaarder « Tack » het woord « Gent » niet werd uitgeschrapt en vervangen door het woord « Dendermonde »;

Overwegende dat de materialiteit van die missing de oogen uitsteekt daar op al de andere plaatsen in denzelfden gedruken tekst het woord « Gent » werd vervangen door het woord « Dendermonde »;

Overwegende dat de rechten der verdediging door die stoffelijke vergetelheid in geener mate zijn gekrenkt en dat ook alle wezenlijke bestanddeelen vereischt voor het geldig bestaan eener dagvaarding aanwezig zijn; dat bijgevolg om die rede ook de nietigheid van 't exploit niet dient uitgesproken te worden;

Overwegende dat de nietigheden welke persoonlijk door een andere gedaagde opgeworpen worden of zouden kunnen opgeworpen worden betichte Buyle niet aanbelangen;

Overwegende dat de melding van 't bedrag der kosten aan den voet van 't ex-

ploot niet vereischt is op pene van nietigheid.

B. — Betreffende de nietigheid van 't exploit gericht tegen de Sté commerciale en nom collectif « Le Garage du Marais »: Overwegende dat er geene vennootschap onder gezamenlijken naam « Le Garage du Marais » bestaat of kan bestaan vermits naar luid van art. 16 der Wet op de Handelsmaatschappijen enkel namen van vennoten in de maatschappijlijken naam mogen voorkomen;

Overwegende dat niemand geldig kan optreden om eene niet bestaande maatschappij regelmatig te vertegenwoordigen;

Overwegende dat de naam of de benaming van den gedaagde ongetwijfeld een onontbeerlijk en wezenlijk bestanddeel eener dagvaarding uitmaakt; dat bijgevolg het kwestieus exploit nietig is.

Om deze redenen:

De Rechtbank, gehoord het Openbaar Ministerie in zijn advies:

Verklaart nietig en krachteloos de dagvaarding gericht tegen tweede gedaagde « Sté commerciale en nom collectif Garage du Marais » en legt de kosten uit die nietigheid voortspruitende ten laste van den Staat.

Zegt voor recht dat de dagvaarding betekend aan betichte Buyle volkomen geldig is.

Verschuift de verdere behandeling der zaak voor eenen onbepaalden tijd.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK VAN MECHELEN

5 FEBRUARI 1932

Voorzitter: M. Delvaux
Op. Min.: M. Hofman
Pl.: Mr Yseux, Mr Struyf en Mr R. Olbrechts

VERANTWOORDELIJKHEID — ONGEVAL — SOLIDARITEIT — SPLITSING.

Er dient een onderscheid gemaakt tusschen een actieve medewerking van verschillende betichten die bijgedragen heeft tot het voltrekken van het misdrijf, en het toevallig samenkomen van handelingen van twee personen waarvan er een bijna een passieve rol heeft gespeeld. Wanneer een der betichten onbezonnen handelingen verricht welke een ander betichte dwingen tot het uitvoeren van een gevaarlijke zwenking met zijn auto, die hij op onbehendige wijze uitvoert, mag er geen solidariteit worden aangenomen en dient de verantwoordelijkheid gesplitst volgens de zwaarte van de fout door elk van beiden bedreven.

O. M. t/ H... en D. C...

Beticht van te Bonheyden (kanton Duffel) den 9 April 1931: Bij gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg doch zonder inzicht om den persoon van een ander aan te vallen, slagen en kwetsuren onvrijwillig te hebben veroorzaakt.

A. — De eerste: aan Kempen Balthazar en aan De Clercq Ludovica.

B. — De tweede: aan Kempen Balthazar.

De Rechtbank, na te hebben beraden spreekt het volgend vonnis uit:

Aangezien het feit B bewezen is door het onderzoek in de zaak gedaan ten laste van de tweede betichte;

Aangezien gezegde betichte eerst de groote onvoorzichtigheid heeft begaan juist nevens den veloweg te rijden zonder zich de kleine moeite te getroosten den borduur van deze over te stappen en zich zoo-doende te bevinden op de baan aan de wielrijders voorbehouden;

Aangezien zij daarenboven twee grove fouten heeft begaan: eerstens met den steenweg op te rijden langs den linker kant, en tweedens met, wat erger is, gezegden steenweg te willen oversteken gansch onverwachts, al aarzelande en in 't zicht van den auto van eersten betichte dien zij aldus, door hare onbehendige handelingen, totaal heeft verrast;

Aangezien zij alzoo de grootste verantwoordelijkheid heeft opgelopen in de schade die het slachtoffer Kempen heeft geleden;

Aangezien de eerste betichte al gedaan heeft wat hij kon om de aanrijding der tweede te vermijden door het dwaas optreden dezer laatste uitgelokt; dat de betichting hem uit dien hoofde ten laste gelegd niet bewezen is;

Aangezien, voor wat het tweede feit betreft, volgens de vaststellingen van den deskundige, de eerste betichte na de aanrijding van De Clercq nog een dertigtal meters heeft voortgereden om daarna in volle vaart tegen den wagen van Kempen te botsen; dat, om zulks te beletten het voldoende ware geweest bij droog weder om de remmen gesloten te houden zooals hij voor de eerste aanrijding gedaan had, om zoo doende genoegzaam te vertragen

om den steenweg naar rechts weer op te rijden; dat, zoo het aan te nemen is dat in het algemeen de verrassing der eerste aanrijding de voldoende koelbloedigheid niet overliet om aanstonds een nieuwe handeling te vinden en uit te voeren, het hier in casu alleen op neerkwam in eene reactie die betichte reeds instinktmatig had uitgeoefend om zijne remmen te doen werken;

Aangezien deze omstandigheden voor den eersten betichte nochtans verzachtende omstandigheden daastellen;

Aangezien Kempen Eugene Jozef, zich in zake als burgerlijke partij heeft aangesteld en bijgestaan door Mter R. Olbrechts, advocaat-pleitbezorger, de veroordeeling van de twee betichten in solidum heeft gevraagd ten einde hem te betalen de som van 6.727 frank met de rechterlijke intresten vanaf 9 April 1931 en de kosten en den lijfswang tegenover den eerste betichte;

Aangezien de schade aan den wagen door de burgerlijke partij beraamd wordt op 3.000 frank; dat de voorgelegde stukken, rekeningen Goyers, Engels, Van den Broeck slechts samen een uitgave van 723 frank daastellen voor glaswerk, hout en ijzer; dat het dus te veronderstellen is dat de burgerlijke partij zelf die materialen heeft gebruikt tot het herstellen van zijn wagen; dat dit werk ex æquo et bono te schatten blijkt op 1.000 frank, zijnde aldus fr. 1723,—;

Dat de prijs der vernielde koopwaren beter gerechtvaardigd is en mag aangenomen worden voor de volle beraming van fr. 3.727,— de billijke schadevergoeding aldus gebracht zijnde op fr. 5.450,— en met de rechterlijke intresten vanaf 9 April 1931, de kosten en den lijfswang tegenover den eersten betichte;

Aangezien Kempen Jozef Balthazar zich in zake als burgerlijke partij heeft aangesteld en bijgestaan door Mter R. Olbrechts, advocaat-pleitbezorger, de veroordeeling van de twee betichten in solidum heeft gevraagd ten einde hem een voorloopige tegemoetkoming van 40.640 frank te betalen met den lijfswang tegenover den eersten betichte;

Bovendien de benoeming van drie geneesheeren-deskundigen aanvraagt ten einde te onderzoeken en te beschrijven de gevolgen van het ongeval voor de toekomst onder oogpunt van werkonbekwaamheid, van lichamelijke en geestesgesteldenis en van algemeene gezondheids-toestand;

Aangezien het ongeval de burgerlijke partij heeft verrast terwijl zij zich bezig hield met de elektrische geleiding te plaatsen aan den voorwagen van haar vader dat zij alsdan hare werkkleederen droeg en de schade aan deze berokkend mag teruggebracht worden op fr. 400,—; dat in vergoeding van pijn en smarten en zedelijke schade een som dient toegekend van fr. 8.000,—, te samen fr. 8.400,—;

Aangezien de burgerlijke partij alleen het bewijs inlevert van een loonperiode van slechts drie weken zonder meer; dat de bewering van den eersten betichte als ware gezegde burgerlijke partij in geen regelmatig dienst, maar alleen werkzaam bij zijn vader die hij bijstond in zijn bedrijf van foorkramer, geen steek houdt;

Aangezien het loon te schatten is, en dat 50 frank per dag (en niet 756 frank verdient bij de Petroleum Company) niet overdreven schijnt voor een man in vollen bloei van zijn leven;

Aangezien de burgerlijke partij 14.050 frank inbrengt voor 281 dagen werkloosheid aan 50 frank dat hiervan dient afgetrokken 40 Zondagen of eene som van 2.000 frank, een vergoeding overlatende van 14.050—2.000 fr. 12.050,—

8.400,— dat de dokters- en verplegingskosten beloopt op 590,—

zijnde een bewezen gezamentelijke som van fr. 21.040,— en met den lijfswang tegenover den eersten betichte;

Aangezien in verhouding der opgelopen verantwoordelijkheid die vergoedingen dienen ten laste gelegd van 1/10 ten laste van den eersten en 9/10 ten laste van de tweede betichte;

En gezien de vraag tot veroordeeling in solidum der twee betichten door de burgerlijke partijen ingeleid;

Dat deze vraag dient afgewezen;

Aangezien er inderdaad een onderscheid dient gemaakt tusschen een actie van medewerking waar elk der betichten het zijne vrijwillig heeft bijgedragen tot het voltrekken der misdaad, zoodat deze een geheel uitmaakt in dezelfde mate toe te schrijven van allen; en de toevallige samenkomst van twee personen waarvan er

een bijna een passieven rol heeft gespeeld zoodat het splitsen der verantwoordelijkheid best mogelijk is gelijk voorzien bij artikel 50 van het S. W. B. dat inderdaad, in casu, de fout aan betichten verweten niet dezelfde is daar deze aan de tweede betichte ten laste gelegd bestaan in een aaneenschakeling van onbezonne handelingen welke de 1ste betichte gedwongen hebben tot een gevaarlijke zwenking dewijl de schuld van den eersten betichte alleen te betrachten is in het verlies van zelfde controle tijdens de gewraakte handeling hem door het onbehoorlijk bedrijf der tweede betichte opgelegd;

Gezien artikel 1, par. 1, wet 24-7-1931, artikel 176 wet 2-1-1926, artikel 37 wet 8-6-1926, I wet 27-12-1926, 2-3-4-5 wet 27-7-1871, gezien de artikelen 40, 85, 413, 420 van het strafwetboek 194 van het W.S.R.P. door den heer Voorzitter der zitting aangeduid.

Om deze redenen:

Veroordeelt de Rechtbank wedersprekelijk den eersten betichte tot zes en twintig frank boete voor het feit tegenover Kempen Jozef Balthazar;

De tweede betichte tot drie honderd frank boete;

Stelt als deskundigen aan Dr K. Louveaux, van Mechelen; Dr Leclef, van Antwerpen, en Dr Ley, van Brussel, dewelke Kempen Jozef Balthazar zullen onderzoeken en vaststellen of deze al dan niet verder lichaamsleed heeft ondergaan ingevolge opgelopen kwetsuren in voorkomend geval het quantum van de gebeurlijke bestendige werkonbekwaamheid be-ramen, en een verslag daarvan zullen opstellen en neerleggen;

Stelt de zitting van 12 Februari 1932 vast voor de eedaflegging. Verleent akte aan de burgerlijke partij Kempen Jozef Balthazar van het voorbehoud van hare rechten in de toekomst;

Zegt dat de bovengemelde boeten ingevolge wet van 27 December 1926 dienen verhoogd met zestig deciem en aldus respectievelijk zullen uitmaken:

1° 1820 frank; 2° 2100 frank;

Verwijst den eersten betichte tot 1/10 en de tweede tot 9/10 van de kosten vereffend in 't geheel ter somme van 1041 fr. 97 centiem;

Spreekt den eersten betichte van het overige vrij;

Beveelt dat, bij gebrek van betaling binnen den wettelijken tijd, die geldboeten zullen mogen vervangen worden door een gevangzitting van acht dagen voor die van 26 frank en van een maand voor die van 300 frank;

En gezien hun vorig goed gedrag:

Aangezien zij tot hertoe geen straffen voor misdaad noch wangedrijf ondergaan hebben en dat men mag vermoeden dat de voorwaardelijke verwijzing een voldoende waarschuwing zal wezen voor het vervolg;

De Rechtbank, gelet op artikel 9 der wet van 31 Mei 1688, door den heer Voorzitter der Rechtbank aangeduid;

Gebiedt dat de uitvoering van het vonnis gedurende vier jaren zal opgeschorst blijven, uitgenomen voor de kosten;

Verwijst den eersten betichte aan de Burgerlijke Partij Kempen Eugene te betalen de som van vijf honderd en veertig frank en aan de Burgerlijke Partij Kempen Jozef Balthazar de som van vier duizend negen honderd en vijf frank;

Verwijst de tweede betichte te betalen aan de Burgerlijke Partij Kempen Eugene de som van twee duizend honderd en vier frank en aan de Burgerlijke Partij Kempen Jozef Balthazar de som van achttien duizend negen honderd zes en dertig frank en de kosten door hen gedaan, deze beloopende in 't geheel ter som van 2,50 frank voor ieder, en met de intresten vanaf 9 April 1931 voor de eerste Burgerlijke Partij;

VLAAMSCHEN JURISTEN,

Gebruikt en verspreidt de Vlaamsche wetenschappelijke rechtsliteratuur.

Prof. M. A. KLUYSKENS: Beginselen van Burgerlijk Recht.

I. De Verbintenissen (2e druk).

II. De Erfenissen.

III. De Schenkingen en Testamenten.

Prof. M. N. GUNZBURG: Het Huwelijkscontract.

Prof. M. L. FREDERICQ: Beginselen van het Belgische Handelsrecht. I en II.

Prof. M. P. BELLEFROID: Dictionnaire Français-Néerlandais des termes de droit (3e druk).

Rechterlijk toezicht over ongrondwettelijke wetten

In ons vorig nummer verscheen de tekst eener lezing die over hetzelfde onderwerp gehouden werd in de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen door Mr L. Vermeylen. Op een volgende zitting gaf Mr Liard ons kennis van de hieronderstaande uiteenzetting, waarin hij een tegenovergesteld standpunt verdedigde.

Laat ons eerst het debat omschrijven en het juiste punt bepalen dat ter betwisting wordt voorgelegd.

Natuurlijk is geen sprake aan de Rechtbanken de macht toe te kennen « erga omnes » een ongrondwettelijke wet nietig te verklaren, zooals de Koning een onwettig gemeentelijk besluit zou vernietigen of de Conseil d'Etat in Frankrijk een administratieve beslissing te niet zou doen wegens misbruik van recht. — Door de natuur zelf van zijn ambt, wordt den Rechter een concreet en bepaald geval voorgelegd, een geschil aangaande gegeven feiten: ook zal hij geen algemeenen rechtsregel mogen uitspreken, maar enkel het recht dat naar zijne meening « in dit geval » zal toegepast worden.

Dus wat wij voor het oogenblik te beantwoorden hebben komt hier op neer: wat zal de Rechter beslissen wanneer men hem vraagt een wet toe te passen met de Grondwet tegenstrijdig? Zal hij afzien van de wet en enkel de hoogerstaande grondwet toepassen of integendeel afzien van de Grondwet en enkel de wet naleven? Daar het vonnis slechts tusschen partijen van kracht is, wordt het begrepen dat hij in een ander gelijksoortig geschil altijd vrij blijft een tegenovergestelde meening aan te nemen.

Het gaat hier, wel te verstaan, enkel over de grondwettelijkheid; in geen geval mag de wet door de Rechtbank onderzocht worden betreffende hare opportuniteit, hare rechtvaardigheid en wat weet ik nog. Moest de rechter dit laatste privilege opeischen, dan zou hij voorzeker de grenzen zijner bevoegdheid te buiten gaan en zou hij zich bemoeien met administratieve of wetgevende macht, waar hij niet is voor aangesteld. Immers uitvoerende- en wetgevende macht zijn, elk in hun sfeer, alleen bevoegd om over de geschiktheid hunner beslissingen te oordeelen.

Enkel dus de constitutionnaliteit der wet mag de Rechtbank onderzoeken, doch zoowel de formeele als de inwendige.

De formeele grondwettelijkheid bestaat hierin dat de wet regelmatig werd gestemd en gepubliceerd. Zou, onder dit oogpunt, als ongrondwettelijk moeten worden verworpen worden de wet afgekondigd vooraleer de toestemming der beide Kamers te hebben verworven of door beide in een verschillende tekst gestemd. Hier is elk een het eens mede: daar er feitelijk geen wet bestaat, kan er evenmin tot de toepassing ervan overgegaan worden en kan dus de Rechtbank niet gebonden zijn.

Inwendige constitutionnaliteit bestaat in de overeenstemming met de grondwettelijke beginselen. Zal inwendig ongrondwettelijk verklaard worden de rechtsregel die, moest hij toegepast worden rechtstreeksch in tegenstrijdigheid zou staan met onze grondwettelijke principes. Dit eenmaal goed begrepen, blijkt het mij duidelijk dat de Rechter niet alleen het recht heeft de toepassing der ongrondwettelijke wet te weigeren maar een grove fout zou begaan moest hij ze toepassen.

Na aldus de vraag te hebben gesteld, halen wij zekere rechtsregelen aan die de beantwoording zullen voorbereiden.

« Tous les pouvoirs émanent de la Nation » zegt art. 25 der Grondwet. Breede uitdrukking, die zooals Orban het verklaart in zijn werk « Droit Constitutionnel de la Belgique » geen afkondiging is in den trant van Jean-Jacques Rousseau van de volkssouvereiniteit, noch een onduidelijk vaststellen van het algemeen stemrecht, — maar wat door art. 25 G.W. moet verstaan worden is de besta-tiging dat er in 1830, na de Omwenteling, in België, geen Souvereiniteit bestond, dat het land geen opperste machthebber bezat en in geen geval als dusdanig wilde erkennen den Koning der Nederlanden; deze immers deed geen aanspraak, om zijn gezag te steunen, op de opperste macht der Natie, maar wel op zoogezegd goddelijk recht (royauté de droit divin) en op internationale verdragen.

« Die machten die uit de Natie voort-spruiten, zoo vervolgt art. 25, worden uit-

geoefend op de wijze door de G.W. bepaald ». Bijgevolg mag de Grondwet vermits zij de uitoefening der ingestelde machten regelt als hunne wet aanzien worden. Zij beperkt de werking, vooral der uitvoerende macht; deze immers was den Grondwetgever maar al te verdacht; doch ook, alhoewel in minder mate, beperkt zij de werking der wetgevende macht: bijgevolg is de Grondwet als de wet der wetten. Boven de gewone wet staat de Grondwet; « le pouvoir Constituant, zegt Vermeersch, prime les pouvoirs Constitués ».

Een formeel onderscheid dient dus gemaakt tusschen de grondwetgevende macht en de gewone wetgevende macht. Weliswaar beide behooren de Kamers en den Koning, doch grondwetgevende Kamers dienen speciaal met het oog op grondwettelijke hervorming gekozen en moeten te dien einde ook een bijzondere meerderheid verwezenlijken.

Een vergelijking: in een Naamloos Venootschap hebben er gewone algemeene vergaderingen plaats: deze zijn wetgevers, mogen beslissen wat ze willen, maar het is hun nochtans volstrekt verboden de statuten te buiten te gaan. Er zijn ook buitengewone algemeene vergaderingen: enkel deze hebben het recht de statuten te vervaardigen of te veranderen. Dezelfde personen zullen in beide soorten vergaderingen zetelen; nochtans wat door de buitengewone vergaderingen werd beslist zal en kan niet door de anderen worden omgewerkt, noch overtreden worden.

Ik hoop aldus het overwicht der Grondwet op de ingestelde machten genoegzaam in 't licht gesteld te hebben. Daarenboven dient opgemerkt dat in hunne verhoudingen tegenover de Grondwet, Wetgever, Uitvoerende macht en Rechterlijke macht alle drie op denzelfden rang staan. Alle drie aan de Grondwet onderworpen, staan ze, elk in hun sfeer, gelijk zelfstandig en onderling van mekaar gescheiden. Elk der drie machten is geheel onafhankelijk der twee anderen en volstrekt aan de Constitutie ondergeschikt.

Bijgevolg is het volgens mij klaarblijkelijk dat in geval van tegenstrijdigheid de gewone wet voor de G. W. de plaats zal moeten ruimen.

Men zal mij hier opwerpen: « Zeer goed; de Grondwet moet op de gewone zegeviereren; maar dit bedoelt nog niet dat de Rechter bevoegd is om de tegenspraak tusschenbeiden te bestatigen ». Hoe zoo? Men neemt dus aan dat er ongrondwettelijke wetten kunnen bestaan; men geeft mij toe dat er dergelijke wetten bestaan; maar men beweert terzelfdertijd dat er geen macht in onze politieke inrichting voorzien is om zulks te bestatigen? Want worden de Rechtbanken daartoe onbevoegd verklaard, wie dan zal er toe bevoegd zijn?

De Rechter heeft de « Jurisdictio ». Hij moet het Recht uitspreken. Dringen er zich twee tegenstrijdige wetten op, zoo moet hij noodzakelijkerwijze tusschen beide kiezen, deze toepassen, gene verwerpen; daar bestaan bijzondere interpretatie regelen voor: de bijzondere wet zal de algemeene afschaffen; de nieuwere vervangt de oudere, de wet schaft het koninklijk besluit af, enz... enz... Zoo ook — volgens onze meening, zal de Grondwet de gewone wet van kant maken. Door dit te beslissen, vervult de Rechter enkel zijn ambt van « Jurisdictio », bepaalt hij enkel den op het hem voorgelegd geval toepasselijken rechtsregel; meer doet hij niet.

Veronderstelt b.v. een wet die de dagbladen aan de censuur zou onderwerpen, de verbeurdverklaring zou toelaten zooals deze in vroegere tijden bestond, buitengewone Rechtbanken zou instellen, den burgerlijken dood (la mort civile) terug zou in voege brengen. Zulke wetten, rechtstreeksch tegen de bepaalde artikelen der Grondwet gericht, zouden werkelijk geen wetten zijn. De Burgers zouden niet verplicht zijn er aan te gehoorzamen, maar de Rechtbanken zouden ze moeten toepassen? Onzin, des te minder aanneembaar dat tengevolge van de thesis met de onze strijdende, de Rechtbanken aldus op de meest vernerende wijze door de altijd mogelijke, willekeurige — zelfs ongrondwettelijke — buitensporigheden van onzen parlementairen wetgever zouden gebonden zijn.

Zoo 't schijnt zondigt onze zienswijze tegen de beruchte « Séparation des pouvoirs », tegen de volstreekte scheiding die er, volgens zekere theoretici, moet bestaan

tusschen de drie machten. « Het onderzoek der grondwettelijkheid eener wet zou den Wetgever, wiens werk aldus wordt beoordeeld en gecritiseerd, maar al te gemakkelijk aan de Rechters onderwerpen »: Zoo kan de draagkracht dezer opwerping samengevat worden.

Het is desaanstaande toch wonder dat juist in de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, waar volgens sommige schrijvers, de scheiding der machten ruim streng genoeg wordt toegepast, dat juist in dat land het toezicht over de grondwettelijkheid der wetten het langst reeds in voege is: het dagteekent van 1803.

Hoe komt dat? Wel omdat het toezicht der Rechtbanken over de grondwettelijkheid, veeleer een toepassing is van de « Séparation des pouvoirs » als een uitzondering. Moest de Rechter door een algemeene beschikking, erga omnes, beslissen dat een gegeven wet wegens ongrondwettelijkheid niet van kracht kan zijn, dan natuurlijk zou hij zich bemoeien met wat hem niet aanbelangt, met wetgevende macht. Doch daar gaat het niet over, zooals reeds hooger uitgelegd; het gaat over de toepassing der ongrondwettelijke wet « in een bepaald geval ». Indien nu de Rechter verplicht is in dit concreet geval dat hem wordt voorgelegd, de ongrondwettelijke wet toe te passen, wel dan kan men besluiten dat er geen scheiding van machten meer bestaat: dan immers is de rechterlijke macht zoo volstrekt aan de wetgevende ondergeschikt, dat deze laatste gene slaafsch kan onderwerpen zelfs met onregelmatige verordeningen.

Een nieuwe opwerping trekt men uit art. 237 S. W. B. « Worden gestraft met gevangenisstraf... geldboete... en ontzetting... de rechters... die zich met de uitoefening van de wetgevende macht hebben uitgelaten ». Wat bedoelt het S.W.B. door « zich hebben uitgelaten met de uitoefening van de wetgevende macht? » Het artikel legt het zelf uit: « hetzij door verordeningen te maken die wetgevende bepalingen inhouden, hetzij door de uitvoering van een of meer wetten te stuiten of te schorsen, hetzij door te beraadslagen over de vraag of die wetten zullen worden uitgevoerd ». Zooals blijkt, had de wetgever zijn aandacht enkel gevestigd op het nemen van « algemeene » beslissingen door de Rechtbanken. Maar Duguit o.a. wijst er duidelijk op dat een Rechtbank zich niet inlaat met wetgevende bedrijvigheid door in een gegeven geschil te weigeren een wet toe te passen die, eigenlijk gesproken, geen wet is; de Rechtbank stuit noch schorst de uitvoering der wet; deze behoudt haar gansche kracht en blijft, alhoewel ongrondwettelijk, onverminderd van toepassing — ten minste voorloopig — voor alle personen die in de huidige betwisting niet als partij optreden. Wie zou kunnen staande houden dat men zich inlaat met een overheid's ambt, wanneer men enkel de wettelijkheid en de regelmatigheid van haar daden nagaat? Welnu, met de grondwettelijkheid eener wet te onderzoeken laat de Rechter zich niet in met wetgever's ambt, niet meer dan hij zich met administratieve bedrijvigheid inlaat, wanneer hij de wettigheid van een Koninklijk besluit of van een reglement navorscht! Dit laatste recht nu wordt hem formeel door art. 107 G. W. erkend.

Wellicht hebben den aanhangers van de traditioneele theorie die ten strengste het toezichtsrecht der Rechtbanken ontken, een paar onlogische en paradoxale gevolgtrekkingen hunner gedachten omtrent ons onderwerp niet ingezien; ik wil ze hier slechts terloops aanduiden.

De Rechter heeft den eed van getrouwheid aan de G.W. afgelegd. Maar als het er op aan komt diezelfde G.W. toe te passen, zou het hem verboden worden zulks te doen en zou hij verplicht zijn ze te verstooten?

Anderzijds veronderstelt positief recht een sanctie. Moet de wet, om 't even de welke, tegenstrijdig of niet met onze grondbeginselen, altijd toegepast worden, dan blijft de G. W. zonder sanctie, dan is zij geen positief « Recht » meer, dan blijft van haar maar over een geheel van min of meer plechtige raadgevingen die niemand verplicht is te volgen.

Eindelijk mag herinnerd dat ten tijde van het absolutistisch Keizerrijk van Napoleon I er een « Sénat Conservateur » bestond; deze had als zending onder meer de grondwettelijkheid der wetten na te gaan. Wij zouden dus tegenwoordig, theoretisch ten minste, tegen het absolutisme onveilig beschermde wezen dan ten tijde van Keizer Napoleon!...

Ik moet het bekennen, de rechtsgeleerden die zich aansluiten bij de leering die het gerechtelijk toezicht verwerpt, deden dit meestal met het oog op zoogezegde

practische gevaren die ze in het gerechtelijk toezicht meenden te ontwaren. De theoretische argumenten die ik getracht heb te weerleggen hebben ze slechts ingeroepen om zich zelf te overtuigen en zodoende hun overtuiging in overstemming te brengen met wat ze oordeelden een praktische noodwendigheid te zijn.

« Le gouvernement des juges, Rechtersregering » daar zult gij toe komen met uw toezicht der Rechtbanken over de grondwettelijkheid der wet, zooals in Noord-Amerika. Daar stelt de geringste Rechtbank zich aan als censor van den wetgever! Federale wetten, zoowel als gewone Staatswetten worden aldus belemmerd in hun toepassing en blijven zonder uitwerking; niet alleen de tekst der Grondwet, maar zelf haar geest, en sinds 1890 het onbillijke, het onrechtvaardige der wetten, wordt tegen de toepassing ervan ingeroepen. Zoo b.v. hebben zekere Noord-Amerikaansche Rechtbanken gestemde en afgekondigde wetten weggeschakeld onder het volgend, letterlijk vertaald voorwendsel: « Aangezien bedoelde wet gestemd werd met het doel de openbare orde te vrijwaren, maar werkelijk met dit doel niet het minste verband heeft... » Een vonnis uit Arkansas zegt: « Indien de Staat zijn politierecht met willekeur en tyrannie uitoefent, kunnen de wetten die zulks opleggen door den Rechter vernietigd worden, om rede dat ze de rechten schenden door de G.W. erkend... » Soms worden in de Vereenigde Staten de wetten niet wezenlijk verworpen doch op zulke wijze geïnterpreteerd dat zij van alle uitwerking beroofd blijven. Die handelwijze brengt soms buitengewone gevolgen met zich. Zoo haalt Blondel in zijn werk « le Contrôle juridictionnel de la Constitutionnalité des lois » een merkwaardig voorbeeld aan van een wet die het betalen der werkloonen in geld oplegde en die jarenlang zonder toepassing bleef omdat de Rechtbanken die wet tegenstrijdig oordeelden met de individuele vrijheid en waardigheid. Om tegen de Rechtbanken in, die wet toch in voege te brengen zijn zekere Staten er toe verplicht geweest hun Grondwet te veranderen. Zoo komt het b.v. dat Amerika tegenover andere landen zoo ver achteruit staat voor wat sociale wetgeving betreft. Ziet u al die gevaren bij ons ontstaan? Wat zal er met de magistratuur gebeuren indien zij zoo den vooruitgang ooit moest tegenwerken?...

Is het noodig er op te drukken hoe weinig waarschijnlijk die zoogezegde gevaren in België voorkomen? Geen enkele macht vermag het lang tegen de openbare meening stand te blijven houden — en dit des te minder dat zij gekozen wordt. Welnu in Amerika wordt de magistratuur gekozen. Zoodus heeft de « Gouvernement des Juges » zich ginder kunnen handhaven, dan is het wel omdat die zoogezegde rechtersregering de goedkeuring van 's lands meerderheid met zich had. Onze rechters, denk ik, staan ten minste met hun Amerikaansche collegas gelijk en voorzichtig als zij zijn, zullen ze er weinig naar trachten met den wetgever in conflict te vallen. Trouwens, moest er een ernstige twijfel ontstaan over de grondwettelijkheid eener wet, mogen wij bijna met zekerheid van nu af aan vaststellen dat onze Rechtbanken een al te natuurlijke neiging zullen gevoelen in 't voordeel der wet te beslissen en al het mogelijke te werk zullen stellen om deze als grondwettelijk te beschouwen. Men heeft ons het « offensief » der magistratuur tegen de wetgevende macht trachten voor te stellen als een zeker en gevaarlijk gevolg van het gerechtelijk toezicht. Overdreven bewering voorzeker, die met de werkelijkheid geenszins overeenstemt.

* * *

Een laatste opmerking: de thesis hierboven in korte bewoordingen aangehaald en die de Rechtbanken aanziet als bevoegd om over de grondwettelijkheid der wet te oordeelen, is in de laatste jaren geworden, volgens de uitdrukking van Berthelemy: « le droit Commun des peuples civilisés ».

In 1912 werd het recht van toezicht door het Verbrekingshof van Roemenië aangenomen; in 1926 werd het in de Roemeensche Grondwet geschreven; Argentinië, Mexico, Brasilië, Tchecho-Slovakije, Beieren, Pruisen en zelfs de Republiek der Sovjetten hebben het principieel van het toezicht opgenomen in hun Grondwet.

De Rechtbanken van Noorwegen, Griekenland, Engelsche Colonien en Vereenigde Staten zijn dezelfde rechtspraak toegedaan.

In Duitschland waar de vraag menigmaal besproken werd, wordt zij heden door de overgrote meerderheid der

Rechtsgeleerden opgelost in den zin van het gerechtelijk toezicht.

Er blijven aldus drie landen over waar de tegenovergestelde meening nog aanhangers vindt: Zwitserland, Frankrijk en België.

In Zwitserland is die toestand gemakkelijker te begrijpen: daar bestaat het referendum als tegenwicht tegen mogelijke buitensporigheden van den Wetgever. Onnoodig dus andere verdedigingsmiddelen op te zoeken. In Frankrijk bestaat er als een splitsing tusschen rechtspraak en rechtsgeleerden; terwijl gene een niet al te duidelijke houding in het debat heeft aangenomen en er steeds in gelukte de vraag te ontwijken, is de doctrine ons integendeel bijna eensluidend gunstig; tientallen namen kunnen hier aangeduid worden, Geny, Duguit, Hauriou, Saleilles, Berthelemy, enz...

Zou België dan alleen een oude leering getrouw blijven die thans — en met rede — door gansch de internationale juridische wereld verworpen wordt?

Mr. Marcel LIARD.

Wetgeving

Het Wetsontwerp op het gebruik der talen in Rechtszaken

Na sedert lange maanden van zich niet te hebben laten hooren is eindelijk de Kamercommissie, gelast met het onderzoek van het wetsontwerp op het gebruik der talen in Rechtszaken, opnieuw bijeengekomen. De hieronder staande artikelen werden door de commissie reeds aangenomen. Wij houden onze lezers op de hoogte van den uitslag der volgende beraadslagingen. Heel de Balie wacht met nieuwsgierigheid de beslissing af die zal genomen worden betreffende de taal der pleidooien. Inderdaad, er is niemand die er nog aan twijfelt dat, om tot ingrijpende verandering te komen, de verplichting om in het Nederlandsch te pleiten — natuurlijk met de noodige overgangsmaatregelen — in de wet dient ingeschreven te worden. Mocht zulks niet geschieden zou men blijven staan bij een manke en onvolgende oplossing die den strijd zoo bestendigen en die geen oplossing zou blijken van aard om ons een gave zuivere Vlaamsche rechtscultuur te bezorgen.

HOOFDSTUK I

GEbruik DER TALEN VOOR DE BURGERLIJKE EN KOOPHANDELSRECHTSCOLLEGES VAN EERSTEN AANLEG

Art. 1. — Voor alle burgerlijke en koophandelsrechtscolleges van eersten aanleg waarvan de zetel is gevestigd in de provinciën Henegouwen, Luik, Luxemburg, Namen en in het arrondissement Nijvel, wordt heel de rechtspleging in betwiste zaken, behoudens de hierna voorziene beperkingen, in het Fransch gesteld.

Art. 2. — Voor alle burgerlijke en koophandelsrechtscolleges van eersten aanleg waarvan de zetel is gevestigd in de provinciën Antwerpen, West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Limburg en in het arrondissement Leuven, wordt heel de rechtspleging in betwiste zaken, behoudens de hierna voorziene beperkingen, in het Nederlandsch gesteld.

Art. 3. — De vorige beschikking is ook toepasselijk op de vrederechten en werkrechtscolleges van het arrondissement Brussel waarvan het gebied uitsluitend is samengesteld uit Vlaamsche gemeenten.

Art. 4. — Voor al de burgerlijke en handelsrechtscolleges van eersten aanleg waarvan de zetel gevestigd is in het arrondissement Brussel bij uitzondering dergenen vermeld in het vorig artikel wordt het gebruik der talen voor heel de rechtspleging in betwiste zaken, behoudens de hierna voorziene beperkingen, geregeld als volgt:

De geding inleidende akte wordt gesteld in het Fransch indien de verweerder woonachtig is in eene Waalsche gemeente, in het Nederlandsch indien de verweerder woonachtig is in eene Vlaamsche gemeente, in het Fransch of in het Nederlandsch volgens de keus van den aanlegger indien de verweerder woonachtig is in eene gemeente der Brusselsche agglomeratie — en de rechtspleging wordt voortgezet in de taal waarin die akte is gesteld tenzij de verweerder vóór alle verweer en alle exceptie zelfs van onbevoegdheid vraagt dat de rechtspleging in de andere taal worde voortgezet.

Art. 5. — Voor de burgerlijke en handelsrechtscolleges van eersten aanleg — behalve die van het arrondissement Brussel — en waarvan het gebied bestaat uit Waalsche en Vlaamsche gemeenten wordt het gebruik der talen voor heel de rechtspleging in betwiste zaken, behoudens de hierna voorziene beperkingen, geregeld als volgt:

a) Voor de vrederechten en de werkrechtscolleges wordt de geding inleidende akte gesteld in 't Fransch of in 't Nederlandsch volgens de verweerder woonachtig is in eene Waalsche gemeente of in eene Vlaamsche gemeente van het gebied dazer rechtscolleges en de rechtspleging wordt voortgezet in de taal waarin die akte is gesteld tenzij de verweerder vóór alle verweer en alle exceptie, zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat de rechtspleging in de andere taal wordt voortgezet;

b) Voor de burgerlijke rechtbanken en de koophandelsrechtbanken wordt heel de rechtspleging in betwiste zaken gesteld in de taal voorzien voor die rechtscolleges door art. 1 en 2 maar aan alle akten van rechtspleging welke aan den verweerder moeten betekend worden zal gevoegd worden eene Fransche of eene Nederlandsche vertaling volgens dat deze laatste woonachtig is in eene Waalsche gemeente of in eene Vlaamsche

gemeente van het gebied dier rechtscolleges en voor zooveel hij er niet uitdrukkelijk heeft aan verzaakt.

De kosten van vertaling worden mede begroot.

Art. 6. — Voor de vrederechten van Eupen en St. Vith wordt heel de rechtspleging in betwiste zaken, behoudens de hierna voorziene beperkingen, in 't Duitsch gesteld.

Voor het Vrederecht van Malmedy wordt de geding inleidende akte gesteld in 't Fransch of in 't Duitsch volgens dat de verweerder woonachtig is in eene Waalsche gemeente of in eene Duitsche gemeente van het gebied van dat rechtscollege en de rechtspleging wordt voortgezet in de taal waarin die akte is gesteld tenzij de verweerder vóór alle verweer en alle exceptie zelfs van onbevoegdheid, vraagt dat de rechtspleging in de andere taal worde voortgezet.

Voor de Burgerlijke rechtbank en de Koophandelsrechtbank van Verviers wordt heel de rechtspleging in betwiste zaken gesteld in 't Fransch maar aan al de akten van rechtspleging welke moeten betekend worden aan den verweerder die woonachtig is in eene Duitsche gemeente van het gebied dier rechtscolleges zal eene Duitsche vertaling gevoegd worden tenzij den verweerder daaraan nitdrukkelijk verzaakt

De kosten van vertaling worden mede begroot.

Art. 7. — Indien, in de gevallen waarin, krachtens de vorige artikels, de keus der taal voor de rechtspleging aan den verweerder behoort en er verschillende verweerders zijn, wordt er gebruik gemaakt van de taal die gevraagd is door de meerderheid. Bij staking bepaalt de rechter zelf de taal waarin de rechtspleging zal worden voortgezet volgens de behoeften van het geding: zijne beslissing moet met redenen omkleed worden en is voor verzet noch beroep vatbaar.

Art. 8. — Op verzoek van partijen of van een onder hen kan, in uitzonderlijke gevallen en door met redenen omkleede beslissing, de rechter de vertaling bevelen van een voorgebracht stuk dat opgesteld is in eene andere taal dan die welke voor de rechtspleging is vereischt. De kosten van vertaling worden mede begroot.

Art. 9. — De akten van de willige rechtsmacht worden gesteld in die der talen welke door de vorige artikels voor de betwiste zaken is voorzien.

De proces verbalen van de beraadslagingen der familieraden worden gesteld in de bestuurlijke taal der gemeente waar de voogdij is open gevallen. Nochtans, wanneer de omstandigheden zulks verrechtvaardigen kan de Rechter door eene met redenen omkleede beslissing eene afwijking van dezen regel toelaten.

Art. 10. — In zake akkoord tot voorkoming van faillissement, faillissement of verzoek tot uitstel van betaling worden de berichten, oproepingen en voorstellen waarvan de bekendmaking door de wet vereischt wordt gesteld in 't Fransch in de provinciën en het arrondissement vermeld in art. 1, in 't Nederlandsch in de provinciën en in het arrondissement vermeld in art. 2 in 't Fransch en in 't Nederlandsch in 't arrondissement Brussel.

Bibliographie

STUDENTENORDEEL OVER JURIDIESE OPLEIDING. — Resultaten van een enquête georganiseerd door de juridische fakulteit van het Nijmeegsch Studentencorps en het Nijmeegsch Studentenweekblad « Vox Carolina ». Inleiding gehouden door L. Paulussen, uitgegeven door de « Vox Carolina ».

De rechtsgeleerde wereld in Nederland houdt zich sinds enkelen tijd druk bezig met het grondig onderzoek van het programma der rechtsfaculteiten dat, zooals het door de laatste Nederlandsche wet op het hooger onderwijs werd opgesteld, niet heelemaal aan alle vereischten schijnt te beantwoorden. Het is merkwaardig dat in Nederland ook heel veel gewicht gehecht wordt aan de meening van de studenten in de rechten. Vóór enkele weken gaven wij in onze kolommen een verslag over de vergadering van de studenten der Utrechtsche Universiteit behorend tot de rechtsfaculteit.

Ook de katholieke Hoogeschool van Nijmegen heeft zich met het vraagstuk bezig gehouden. Er werd bij al de studenten in de rechten een enquête gehouden, die zeer belangrijke uitslagen heeft opgeleverd. Het zijn deze uitslagen die uitgegeven worden in de brochure welke hier besproken wordt, welke een voorbeeld bevat van Prof. Van der Grinten. Wij deelen hierachter de algemeene opmerkingen mede welke het werkje besluit:

De bonte verzameling van enkelvoudige wensen kan een voorbeeldje geven van de werkelijke algemeenschap der opmerkingen. Men wil o.a.: meer staatswetenschappen, langere studie, hogere exameneisen, betere studie-programma's, meer filosofie, meer aanpassing aan de praktijk, meer wetenschappelijk contact met professoren, minder gewone, meer responsiecolleges, (een ander roept: « de hemel beware ons ervoor! »), meer onderlinge besprekingen, meer specialisatie; men verlangt een tentamen-regeling als in de literaire fakulteit, opgave van verplichte literatuur, uitbreiding van de colleges der keuzevakken, sociologie voor het kandidaats-examen; men wil op de colleges meer vragen stellen, men zag gaarne het verplicht stellen van skripties; er is een voorstel om de colleges B. W. te splitsen in een cursus voor eerste-jaars-kandidandi en een voor de rest.

Er wordt ook gemoraliseerd: « de student moet meer studeren, minder vrije tijd hebben in het belang van hemzelf en van de maatschappij, die hem later noodig heeft »; en: « de student is zich meestal veel te weinig bewust van zijn bevoorrechte positie », of « er zijn veel te veel studenten; men moet ze op een of andere wijze b.v. door filosofie zien af te schrikken »! Ook al: « de studenten moeten méér en vooral geregeld college lopen ».

Men uit ook al hartgrondige geheimen: « Sommige professoren zouden ons een grote dienst bewijzen door toe te laten, dat wij op het college opheldering mogen vragen voor onbegrepen kwesties » en van ongeveer dezelfde strekking: « Colleges, die verstaanbaar zijn, werpen in het algemeen meer nut af, dan die dit niet zijn ».

Er is ook een technicus bij: « De zaal, waarin op het ogenblik de doktoraal-kolleges worden gegeven, is voor het volgen van de kolleges vrijwel ongeschikt. Zou de zaal van het juridies instituut niet geschikter zijn? » Hij die een nieuw uitvoerig studieplan voorstelt maakt ons enkele begrippen duidelijk, als hij zijn schema als volgt inleidt:

« Student » is geen « leerling »;
« Leren » en « studeren » is twee;
« Studeren » is een werking van ons denkvermogen, leren is uiteindelijk geheugenwerk ».
« Slechts hij die denken kan, is geschikt voor studie. Vandaar dat ik filosofie en logika een noodzaak acht voor de aankomeling ».

Wat de Juridiese Fakulteit moet zijn, zegt ons weer de technicus: « Een kollege, dat in voortdurend contact staat met de hoogleraren, terwijl het tevens als woordvoerder der juridiese studenten moet optreden ». Nog iets voor ons, wat ik uit bescheidenheid jammer genoeg niet als schitterend pateties cinde kan gebruiken: « Gaarne zeg ik hier mijn oprechte dank en hulde voor deze breed opgezette enquête en spreek de wens uit, dat de H.H. professoren de wens en uitingen van ons studenten zullen willen aanhoren en zo mogelijk — al is het maar in kleinigheden — zoals b.v. het vragen mogen stellen — aan onze wens willen tegemoet komen »!

Maar het einde zou ook iets voorbarig zijn. Er zijn nog enkele belangrijke dingen:

Een klaagt over teveel geheugenwerk, dat het houden of verkrijgen van eigen meningen zou tegenwerken of verhinderen. Men zou door de massa te verwerken menigen geen kans meer krijgen, zelf te overdenken en een zienswijze te vestigen.

Merkwaardig is de eerlike zelfkritiek, welke zich richt tegen de afgestudeerden, die terstond zelfstandig werkzaam zijn. Meewarig beklagt men de arme cliënten, te wier koste het kersverse advocaatje zijn praktische opleiding gaat beginnen.

Twee uitvoerige pleidooien worden gehouden voor meer algemeen-ekonomiese ontwikkeling en strafrecht-specialisatie. De ekonomies-georiënteerde — afgestudeerde en in de veertig — eist voor alle juristen een breed sociaal-ekonomiese propaedeuse, veel meer praktische vaardigheid, minder spitsvondigheid en zucht om te procederen, en vooral meer zin voor realiteit en een zekere handelsmentaliteit!

Van drie zijden wijst men op een pedagogiese onjuistheid, betreffende de historische ontwikkeling, een instituut, dat overigens als zodanig onverdeelde waardering geniet. Men meent namelijk, dat historische ontwikkeling niet het begin moet vormen van de rechtenstudie, maar als diepere vorming na het meer oppervlakkige positieve onderwijs moet worden gesteld. Men moet uitgaan, naar hunne mening, van het heden, dat ieder in zijn uiterlijk voorkomen kent en waarvan de begrippen vanzelf spreken. Over deze kwestie zou aardig wat gedebatteerd kunnen worden. Ik voor mij zie voor studenten ener Universiteit hier geen pedagogiese onjuistheid en acht de jarenlange ervaring en de loffelijke waardering der hogere instanties ten aanzien van dit instituut, doorslaand ten gunste van de huidige regeling.

Onder de verschillende nieuwe schema's is er een zeer verdienstelijk studieplan, neerkomende op uitgebreider propaedeuse en meer specialisatie; 't gaat in de richting van de universitaire toekomststudie, door Prof. van der Heyden in een Maasbode-Interview uiteengezet. Zoals men zich herinnert, was dit een lange, b.v. 3-jarige propaedeuse, welke voor de grote meerderheid der studenten de afsluiting moest vormen van de studie, voor de minderheid een grondslag moest vormen voor verdere specialisatie.

Het studieplan omvat: een propaedeuties examen (filosofie, logika en encyklopedie); een kandidaatsexamen (rechtsfilosofie, geschiedenis van straatrecht, strafrecht en civielrecht). Kennis van het materiele recht eise men dan voor alle richtingen, kennis van het formele alleen van de gekozen richting. Hierna komt de specialisering.

Naar aanleiding van de titulatuur kregen we een wens te horen, die gepromoveerden van niet-gepromoveerden onderscheiden wilde zien door de titel Mr. Dr., en een vraag, die bespreking en juiste uiteenzetting van dit punt verlangde.

Naar mijn mening behoort de toestand niet te zijn overeenkomstig deze wens maar als volgt: Mr. in de rechten is hij, die doktoraal-examen heeft in het Nederlands recht;

Dr. in de rechten zonder meer, die na dit doktoraal-examen is gepromoveerd in een speciaal onderdeel van het recht;

Mr. Dr., die na het doktoraal-examen is gepromoveerd in andere richtingen, b.v. staatswetenschappen.

Verwarrend heeft gewerkt het feit, dat alle Mrs. in de rechten, welke vroeger op stellingen tot Mr. promoveerden, tans het recht hebben zich Dr. te noemen, van welk recht in officiële stukken veel gebruik wordt gemaakt.

Ik meen hiermede klaar te zijn met de inleidende bespreking van de enquête. Zoveel mogelijk heb ik alles trachten te vermelden, wat diende gezegd te worden. Iedereen zal begrijpen, dat het aanhalen van alle bijzonderheden, laat staan van de persoonlijke formulering der verschillende antwoorden, onmogelijk was.

Een totaal-indruk is — vooreerst — men daarvan kan spreken — vrijwel verkregen.

Ik hoop, dat deze indruk niet zal worden genegeerd. Naar mijne mening zal dit ook niet vlug gebeuren. Het loutere feit dat men verbeteringen wil, en vooral dat die wil wordt geuit, wijst op 'n vooruitgang van zelfkritiek en zelfkennis, ook op 'n zekere angst om alleen de ontredde maatschappij binnen te gaan. De drang naar wetenschappelijk contact wijst op een maatschappelijk inzicht, waarmee twee vroeger tegengestelde groepen, die een Universiteit vormden, docenten en studenten, zich hebben verrijkt. Het wijst op toenadering, die men wederzijds voelt aangroei en onmisbaar acht voor 'n herstel, dat de maatschappij rechtens van de Universiteit het eerst mag vragen.

Verder hoop ik, dat deze indruk, die getuigt van gezonde opvattingen over de juridiese opleiding, ook in de toekomst of liever nu reeds zich moge ontwikkelen tot een goede opvatting ook van het doel dier opleiding, en wel speciaal van de vaak onbegrepen advokatuur. Het zou erg jammer zijn, als men meerdere malen van huidige afgestudeerden moest ervaren, dat ze de plichten en meer delicate normen van het officium nobile niet kenden of niet naar waarde konden schat-

ten. Hun theoretiese, zeker hun praktische opleiding, zou kwalitatief zeer veel missen en zou gevaar kunnen lopen een blamage te generalliseeren.

ANDRE RODENBACH: Dokter in de rechten. — Pleitbezorger te Gent. — Welk is mijn Recht? — Keus van vragen en antwoorden over de meest praktische rechtsgevallen in zake erfdienstbaarheden. — Drukkerij « Het Volk ».

Onze medewerker, Mter Rodenbach, heeft vóór enkele weken een uiterst belangrijk boekje uitgegeven over de erfdienstbaarheden. Het is uiterlijk zeer goed verzorgd en gedrukt met flinke letter op sterk papier; wat ons echter vooral verheugt is de uitstekende hoedanigheid van den inhoud waardoor in een zeer belangrijke leemte wordt voorzien.

Mter Rodenbach is uiterst nederig in zijn opzet en hij noemt zijn werkje slechts een vlugschrift van rechtsvulgarisatie ten behoeve van ons volk. Het werkje is echter veel meer. Het bestudeert op eene klare, eenvoudige en toch grondige wijze de soms zoo ingewikkelde vraagstukken die zich kunnen voordoen bij de betwistingen over alle mogelijke erfdienstbaarheden.

Het zal dan ook niet enkel van zeer groot nut zijn voor dengene die niet juridisch geschoold is, maar het zal ook zeer dikwijls aan talrijke juristen uitstekende diensten bewijzen en hun onmiddellijk de oplossing bezorgen van allerlei vraagstukken waarvoor anders heel wat opzoekingen van rechtsleer en rechtspraak zouden vereischt zijn.

Dat de stof van de erfdienstbaarheden door Mter Rodenbach gekozen is geworden voor zijne verhandeling, dient ten eerste te worden geprezen. Inderdaad, de ondervinding leert ons dat geen enkele rechtstof meer van aard is om den hartstocht van de partijen op te zweepen dan de zoo dikwijls voorkomende betwistingen betreffende muren, hagen, uitwegen enz.

Bijna iedereen heeft in zijn leven met dergelijke betwistingen moeten afrekenen en in deze gevallen komt meer dan ooit het eigendomsinstinct aan den dag, waardoor we dan ook kunnen vaststellen dat dergelijke processen, al gaan ze dikwijls slechts over betrekkelijk geringe bedragen, toch meestal gevoerd worden met heftige hardnekkigheid.

Ongelukkiglijk zijn ten aanzien van de juridische principieën welke deze stof beheerschen, de grootste dwalingen verspreid bij de belanghebbers en deze zouden zich werkelijk de vraag moeten stellen welke de titel vormt van het boek van Mter Rodenbach, « Welk is mijn recht? ».

Hte zeer interessante boekje dat voor ons ligt geeft hierop voor elk geval een afdoend en uitstekend antwoord en de methode van vragen en antwoorden die door schrijver wordt aangenomen, bevordert terdege de bevattelijkheid van de uiteenzetting.

In de inleiding van volksvertegenwoordiger Rubbens wijst deze er op dat het wel dikwijls gebeurt dat het verkeerd begripen en toepassen van begrippen uit vulgarisatieboeken geput, de rechtszaken verwart en bederft. De inleider antwoordt echter hierop zeer gevat op de volgende wijze:

« Maar gij zijt uitgegaan van een ander standpunt. Gij hebt ingezien dat sommige geneesheeren, door hun vulgarisatiewerken, aan de menschele grote weldaden hebben bewezen, — door zulke werken, namelijk, waardoor zij de hoofdbegrippen der gezondheidsleer verspreid hebben en de talloze vooroordeelen en dwaalbegrippen, die op dit gebied heerschten, hebben verjaagd. Gij hebt hetzelfde willen doen op Rechtskundig terrein. Ook, op dit gebied, is de onwetendheid van ons volk groot; vandaar, dat ook talloos zijn de vooroordeelen en de dwaalbegrippen die heerschen in onze streken. Vandaar, bovendien, dat de menschen elkander soms onwillens onrechtvaardig bejegenen en dat er talloze betwistingen en moeilijkheden ontstaan, die door een beter begrip van elanders wederzijdse rechten hadden kunnen vermeden worden. Dit is vooral waar op het gebied der erfdienstbaarheden, dat Gij in dit werk behandelt. Talloze menschen zullen, uit uwe klare en eenvoudige uiteenzettingen, groot nut trekken. Gij zult alzoo ongetwijfeld bijdragen tot de verspreiding van gezonde rechtsbegrippen en tot het doen doordringen van een rechtskundige gezondheidsleer bij het Vlaamsche Volk ».

Beter lof kan aan het werk van Mr Rodenbach niet gebracht worden. Zijn boekje is een weldaad en de grondige kennis die erdoor mild onder het volk verspreid wordt zal, naar wij hopen, de beste vruchten afwerpen.

J. DELARUWIERE et LEON NAMECHE: « La réparation des dommages résultant des accidents du travail ». — Etude théorique et pratique de la législation révisée.

Het werk van Nameche over de wet betreffende de werkongevallen is gedurende vele jaren het klassieke boek geweest dat handelde over deze stof. Tengevolge van de ingrijpende wijzigingen die in de laatste jaren aan de wet van 1903 waren toegebracht geworden was het vroegere boek volledig verouderd en was het hoogstnoodig dat een nieuwe uitgave het licht zag.

Nameche heeft niet enkel zijn vroeger werk op de hoogte gesteld van de nieuwe wetgeving, hij heeft veel meer gedaan en een volledig nieuw boek voortgebracht dat uitmunt door klaarheid en degelijkheid. Om zulks te verwezenlijken heeft Nameche een beroep gedaan op de medewerking van den Heer Delaruière, Vrederechter van het tweede kanton te Brussel, die met zijn uitgebreide ondervinding er heeft toe bijgedragen aan alle juristen een nieuw commentaar te bezorgen van de wetgeving op de werkongevallen, dat voldoet aan alle vereisten van de praktijk en dat tegelijkertijd een uitstekend theoretisch werk is dat door geen enkel rechtsgeleerde kan gemist worden.

In dit boek wordt bijzonder aandacht gewijd aan de nieuwe beginselen die door de laatste wetgeving op het stuk gehuldigd zijn geworden, zoals de uitbreiding van de aan de wet onderworpen instellingen, toepasselbaarheid van de wet op de bedienden, de verdeling van de vergoeding wegens doodelijk ongeval tusschen de verschillende rechthebbenden, de vaststelling van het basissalaris bij ondernemingen met onregelmatige arbeidsduur, het verplicht salarisboekje, de uitschakeling van de vergoedingsplicht van den patroon in geval van verantwoordelijkheid van derden, de tusschenkomst van bijzitters in het

Vrederecht, de verplichte homologeering van de akkoorden, enz.

Het werk geeft een rijke schat rechtspraak en zijn methodische ordening vergemakkelijkt er ten eerste het gebruik van.

Zoals al de werken die van de personen komen van het huis Bruylant, is het typografisch uitstekend verzorgd en het lijdt geen twijfel dat zeer spoedig een nieuwe editie zal vereischt worden.

Uit de Pers

De vereenvoudiging van het Gerecht

Op het jongste Congres van den Landsbond van den christen Middenstand te Brugge, kwam de kwestie van de vereenvoudiging van het Gerecht aan de dagorde. Wij deelen hieronder het verslag mede over deze vergadering dat verscheen in de Morgenpost van 6 Juni j.l. met den wensch die door de vergadering gestemd werd.

Inmiddels werd in eene andere afdeeling het vraagstuk van het Gerecht behandeld. Hier zat de heer advocaat Jos. De Vestele voor; als secretaris fungeerde de heer De Cuyper, uit Roeselare.

De heer advocaat Versteete, uit Veurne, leidde de bespreking in. Spreker gaf eerst een uiteenzetting van de tegenwoordige inrichting van het Gerecht en zette dan de rechtspleging uiteen zoals deze tegenwoordig wordt gevolgd. Hij vestigde de aandacht op de bevoegdheid der buitengewone rechtbanken (handelsrechtbanken, vrederechten en werkrechtssraden) en der private rechtbanken (zoals b.v. het Scheidsrecht). Sedert de wet van 15-3-32, kan de Rechtbank van eersten aanleg recht spreken over zaken die gewoonlijk behandeld worden in de buitengewone rechtbanken. Spreker somde de bezwaren op tegen de huidige rechtspleging: te groote traagheid en te groote kosten. Ook wees hij op de gevolgen hiervan en besprak de manier waarop in die wantoestanden kan worden verholpen.

Op deze inleiding volgde eene zeer levendige bespreking en ten slotte werden volgende besluiten aangenomen:

1. Het is niet alleenlijk wenschelijk dat in het belang eener meer eenvoudige en spoedige berechting der privaatrechterlijke geschillen een ruimere wijziging zoude tot stand komen, met betrekking tot de rechterlijke inrichting en bevoegdheid, dan deze ingevoerd bij de wet van 15 Maart 1932, maar tevens dringend noodzakelijk, dat de wettelijke voorschriften betreffende de burgerlijke raadpleging vervat in het wetboek van burgerlijke rechtspleging of verspreid in bijzondere wetten, spoedig onderworpen aan een volledige en systematische herziening, aangepast aan de moderne maatschappelijke verhoudingen en het tegenwoordig rechtsverkeer, samengebracht zooveel mogelijk in een wetboek van burgerlijke rechtspleging.

2. Om de gewone slordigheid en onnauwkeurigheid in den opstel der wetteksten te vermijden is het volstrekt noodig, dat het ontwerp tot herziening voorafgaandelijk worde voorbereid door een bevoegde commissie van rechts- en taalgeleerden en dat bovendien voor de eindstemming in de Wetgevende Kamers de tekst naar zelfde commissie voor een laatste verbetering zoude worden verzonden. De verregaande onbeholpenheid der taal waarin de laatste wetten werden opgesteld en de gewone onnauwkeurigheid in de omschrijving der wettelijke voorschriften verrechtvaardigen ongetwijfeld dergelijke voorzorgsmaatregelen. Het is overigens van het allergrootste belang ter gelegenheid eener volledige herziening der wetgeving op de rechterlijke inrichting, de bevoegdheid en de burgerlijke rechtspleging er voor te zorgen, om een gebrekke taal en duisteren opstel te vermijden.

3. Het is noodzakelijk bij voormelde herziening er naar te streven de berechting der geschillen te vereenvoudigen en te bespoedigen in zoover dit verenigbaar is met een ernstige verdediging hunner belangen door de betrokken partijen en met een degelijk onderzoek der zaak door de rechters.

4. Het is eveneens noodzakelijk dat bij dezelfde herziening er naar gestreefd worde om nuttelooze gerechtskosten af te schaffen, vooral deze kosten, welke niet eens ten goede komen van den Staat.

5. Het is zelfs wenschelijk dat met de afschaffing van sommige nuttelooze pleegvormen en gerechtskosten niet zoude gewacht worden tot de volledige herziening maar dat dit onmiddellijk zoude geschieden bij middel van een bijzondere wet.

6. Het is op grond van een verkeerd begrip nopens een goede rechtspraak dat in de laatste jaren de strekking om beroepsrechters door lekenrechters te vervangen veld wint. Het is integendeel in het belang eener goede rechtspraak dat de tegenwoordige lekenrechten en lekenrechters worden afgeschaft en vervangen door beroepsrechters.

De vijf eerste besluiten worden eenparig aangenomen door de vergadering en punt 6 wordt voorbehouden door de vergadering voor studie en nader onderzoek.

Rechterlijk leven

VOORDRACHTLIJST VAN KANDIDATEN VOOR EENE VACANTE PLAATS VAN RAADSHOER IN HET HOF VAN CASSATIE

Kandidaten van het Hof van cassatie
Eerste kandidaat: de heer Vitry, raadsheer in het Hof van beroep te Brussel;

Tweede kandidaat: de heer Louveaux, advocaat-generaal bij het Hof van beroep te Brussel.

Kandidaten van den Senaat
Eerste kandidaat: de heer Vitry, voornoemd;
Tweede kandidaat: de heer Louveaux, voornoemd.

Bij koninklijke besluiten van 27 Mei 1932: Is, op hun verzoek, ontslag verleend: Aan den heer Claeys (A.), uit zijn ambt van

procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Veurne.

Hij is tot het emeritaat toegelaten en gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt;

Aan den heer Ververken (H.-E.), uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vrederecht van het kanton Torhout;

Zijn aangesteld in de rechtbank van koophandel te Leuven;

Tot rechter, de heer Begault (L.), plaatsvervangend rechter in de rechtbank, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van den heer Wijmans, die als zoodanig aftreedt;

Tot plaatsvervangend rechter:

De heer Richard (E.), handelaar te Thienen, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van den heer Bauchau, die als zoodanig aftreedt;

De heer Frère (G.), handelaar te Leuven, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van den heer Begault;

Aan de heeren Begault en Richard is onthefing verleend van de verplichting in de hoofdplaats van het rechtsgebied te verblijven;

Tot deurwaarder:

Bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, de heer Verhulst (H.-J.-E.), candidaat-deurwaarder te Antwerpen, ter vervanging van wijlen den heer Van de Wal;

Bij de rechtbank van eersten aanleg te Tongeren, de heer Daniels (P.-H.), candidaat-deurwaarder te Hasselt, ter vervanging van den heer Peters, die als zoodanig aftreedt.

NOTARIAAT

Bij koninklijke besluiten van 27 Mei 1932:

Is aan den heer Crick (L.-G.-D.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van notaris ter standplaats Brussel.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt;

Is tot notaris ter standplaats Brussel benoemd, de heer Maenaut (J.-L.), candidaat-notaris te Aalter, ter vervanging van den heer Crick.

Bij koninklijke besluiten van 3 Juni 1932:

Is tot rechter in de Rechtbank van eersten aanleg te Audenaarde benoemd, de heer Moeneclay (M.-F.-A.-C.), advocaat te Elsene, ter vervanging van den heer Gottigny, die tot een ander ambt is beroepen;

Is tot eerste adjunct referendaris bij de Rechtbank van koophandel te Antwerpen aangeduid, voor een nieuwen termijn van drie jaar, met ingang van 17 Juni 1932, de heer Verbraken (G.), adjunct-referendaris bij die Rechtbank.

Bij koninklijke besluiten van 7 Juni 1932:

Is aan den heer Bamps (P.-M.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van voorzitter der rechtbank van eersten aanleg te Hasselt.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gelden en is gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt;

Is tot deurwaarder bij de rechtbank van eersten aanleg te Brussel benoemd, de heer Vankelecom (E.-J.-A.-A.-P.), candidaat-deurwaarder te Brussel, ter vervanging van den heer Vankelecom, D., die als zoodanig aftreedt;

Is aangeduid om gedurende een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 21 Juni 1932, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Gent waar te nemen, de heer Van Eeckhaute, rechter in die rechtbank.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

UITSTAP NAAR MAASTRICHT

Op Zaterdag, 4 Juni, spijs te ontmoedigende regenbui, vertrokken veertien auto's gevuld met niet minder dan zestig deelnemers voor het gerechtshof, en na eene snelle vaart van circa twee uren, werd er halt gehouden op de groote markt te Tongeren. Een aldaar gevestigde Antwerpenaar kreeg druk bezoek, terwijl andere deelnemers den kloostergang der Kathedraal gingen bewonderen.

Tengevolge van een misverstand, was de Ingenieur-principaal van Brugge en Wegen niet op de verzamelplaats aanwezig, zoodat wij na een half uur wachters, beslisten de reis voort te zetten. In kleine groepen verdeeld bezochten wij het kanaal op verschillende punten. Het is eene indrukwekkende onderneming wanneer de werken vanuit eene hoogte gezien worden, en het was eenieder van ons zeer duidelijk dat wij hier stonden voor een wereldwonder der techniek.

Na dit korte bezoek trokken wij in verschillende richtingen de grens over, sommigen over Visé-Eisden, anderen te Kanne, anderen weer te Vroenhoven, om ten slotte toch allen samen te komen op het Vrijthof te Maastricht.

De voortdurende regen van dien morgen had bij allen lust tot zwemmen doen verdwijnen, en de prijsskampen moesten dan ook op onbepaalde tijd worden uitgesteld. De prachtige Sint Servatius- en Onze Lieve Vrouwe-kerken kregen des te meer bezoek, en spijtig genoeg hadden wij hier geen gids om uitleg te verschaffen over de rijke kunstschaten dezer gebouwen.

Te half twee waren de deelnemers in het hotel Derlon aan eene rijke dischtafel gezeten, alwaar voorzitter Jules Franck op waardige wijze aan de eertafel troonde. Er heerste weldra eene feeststemming als op onze beste banketten, en dus moest de voorzitter spreken. De Voorzitter bedankte de welwillende autovoerders, en na enkele luimige invallen gaf hij het programma voor den namiddag.

Wij gingen daarna het Stadhuis bezoeken, alwaar wij werden opgewacht en rondgeleid door den Heer Burgemeester. De onschatbare tapijtenzaal wekte bijzonder eenieders bewondering.

Rond vier uur werd de aftocht geblazen: enkelen haasten zich terug naar Antwerpen, de hoofdgroep echter reed over het mooie Valkenburg, Heerlen en Sittard naar het Juliana-Kanaal. Daarna met enkele pleisterplaatsen, over Maaseik, Mol en Lier, naar Antwerpen terug, alwaar allen tevreden en behouden terugkwamen.